

Vtorek, četrtek in soboto izhaja in velja v Mariboru brez pošiljanja na dom

za vse leto 8 g. — k.
" pol leta 4 " — " "
" četrtr " 2 " 20 "

Po pošti:

za vse leto 10 g. — k.
" pol leta 5 " — " "
" četrtr " 2 " 60 "

SLOVENSKI NAROD.

Oznanila:

Za navadno trisporno vrsto se plačuje:
6 kr. če se tiska 1krat,
5 " " " " 2krat,
4 " " " " 3krat.
veče pismenke se plačujejo po prostoru.

Za vsak tisek je plačati kolek (štempelj) za 30 kr.

Vredništvo in opravništvo je na stolnem trgu (Domplatz) hiš. št. 179.

Rokopisi se ne vračajo, dopisi naj se blagovoljno frankujejo.

Kranjskim vitezom.

V Ljubljani je grof Barbo pred volitvami nek oklic „našemu kranjskemu plemstvu“ raznašal. Ko smo ta oklic na prvo v „Tagblattu“ brali, menili smo, da je to ena nemškutarska izmišljaja, namerujoča slovensko narodno stranko pred svetom očrtniti. A prinesel je ta oklic časnik „Triglav“ v št. 52., in preverili smo se, da je žalibog istinit in avtentičen.

„Več narodnih rodoljubov“ v tem oklicu kranjsko plemstvo vabi, naj volijo izmed sebe (t. j. iz velikega posestva) take može, ki slovenski narod ne sovražijo. S tem smo vsi narodnjaki z vsem in celim srcem edinih misli in zadovoljni.

Ali z razlogi, na katere se to pozvanje naslanja, ne more nobeden misleč in vestno za narod delajoč domoljub zadovoljen biti, in mi jih odločno odbijamo od narodne stranke, prepričani, da bode slovenski narod, kakor ga po vsem njegovem mišljenju poznamo, z nami vred prepuščal zagovarjanje samó onim čudnim „več narodnih rodoljubov.“

Izgovorjaje to obsodbo, prisiljeni smo omeniti, da, ako smo za narodno zlogo, nečemo se nikdar s tem odreči vse kritike, nečemo in ne smemo molčati, kader se v imenu slov. naroda načela in misli izgovarjajo, katerih mora vsacega sina slovenskega naroda sram biti, da ga rudečica jeze oblije.

V tem oklicu pravi teh čudnih „več narodnih rodoljubov“: „Vsa zgodovina naše vojvodine daje brez dvomni dokaz povzdigujoče edinstvi med narodom in njegovim historičnim plemstvom.“ — Ali je mogel to v nebo kričečo laž pisati sin slovenskega naroda?! Kje se je pisec teh vrst naše zgodovine učil! Vsa zgodovina našega naroda nam kaže nekaj vse družega. Kri in krivico, tujčevo peto, — to ima in je imel naš narod od historičnega plemstva. Historično plemstvo je našega kmeta, kateri je nam s svojo slovansko strpnostjo edini našo narodnost ohranil, drlo in rabilo. „Povzdigujoča edinstvo“ z narodom je plemstvo imelo le tačas, ko je njemu za kožo šlo, sicer se je ta „povzdigujoča edinstvo“ skazala jasno tačas, ko je bil narod tlačena in drenja sit, in je ob slovenski Savi razlegal se v krvavih kmečkih uporih klic: „le vkup, le vkup uboga gmajna!“

Lichtenbergi, Wolkenspergi, Barbotje, Lazariniji, Kodoliji — vsi ti, katere nam oklic kot čisto sijajno zrcalo postavlja, ti in drugi so bili tuji in so nam prinesli jarem in sužnost fevdalizma, kateri nas je tako ožulil, kakor smo zdaj ožuljeni. In iz tega jarma tlake nas je posredno rešila — francoska revolucija!

Če se torej v tem oklicu straši historično plemstvo kranjsko s kazanjem na francosko revolucijo od liberalizma, kažejo se zopet načela, ki nimajo z našim narodnim prizadevanjem, katero ima vse skozi demokratično podlogo, nobene zveze, ktera je nam torej z narodnega in posebno slovanskega stališča naravnost zavračati. Res je imela francoska revolucija svoje madeže. Ali vihar je zrak očistil, podrl neuaravne „historične“ predpravice nekterih stanov, ter rodil misel enako sti vseh, ktera vodi tudi nas v narodnem boji.

Za naše (?) historično plemstvo imamo in smemo imeti le eno pozivanje in to je: „Popravi svoj sto- in stoletni greh, kterega si delalo nad slovensko „ubogo gmajno“; popravi ga s tem, da stopiš med narod in delaš z njim za skupno enako svobodo, če nočeš, da te narodova in časova roka ne zadene.“

Materijalna vprašanja.

Nedavno nam je pisal spoštovan rodoljub in prijatelj našega lista, da se bode treba v prihodnje bolj brigati za materijalna vprašanja. To mnenje ima mnogo opravičenega, ako se namreč vprašanje v toliko prikrči, da nas skrb za materijalne zadeve ne sme motiti v doseganju viših svobodnostnih in človečanskih ciljev. V tej zadevi je 2. junija napisala stara „Presse“ članek svoji stranki, kateri ima toliko sploh resničnega in uvaževanja vrednega v sebi, da naj ga v resen premislek priobčimo vsem slovenskim poslancem in veljavnim možem. „Presse“ pravi o poslancih svoje stranke: „Naši politikarji nekako zaničljivo gledajo na vse, kar je v zvezi z narodnim gospodarstvom. Vse kar se tiče stanovanja in pridobivanja, delanja in kupčevanja, pridelovanja in razvrščevanja blaga, vse to od sebe pehajo, češ da je vse to njih nevedno in le za to, da bi motilo kroge njih formalizma in odvrčalo njih pozornost od važnih juridičnih spekulacij, za katere pa praktično

življenje ne dá niti počenega vinarja. Za to, kar se pravega ljudstva naravnost tiče, dostokrat nemški voditelji nimajo nobenega srca; ni čuda, da tudi ljudstvo nima srca za nje. Kako je drugje vse drugače! Ne bomo kazali na Anglijo in Prusijo; ali opomniti moramo na izgled, kterega imamo tako rekoč pred očmi. Česki voditelji se živo udeležujejo vseh gospodarstvenih vprašanj, ktera se tičejo ljudstva; marljivo sodelujejo v obrtnijskih in kmetijskih društvih, snujejo založnice, zaužitna društva, hranilnice in vzajemne zavarovalne in podporne zavode; snujejo celo društva na akcije, se ve da ne takih, ki bi jim dajala mestnih oskrbnih služeb, ampak akcijske družbe za kmete: akcijske družbe za pridelovanje sladkorja, itd. S tem da so česki voditelji v ljudstvu zbudili in ojačili razum za gospodarstvena početja, mnogo, neprecenljivo mnogo so koristili svojemu narodu. Položili so temelj stalnemu ljudskemu blagostanju. Pa ravno tako so tudi sami sebi koristili. Ljudstvo sredi med delom spoznava može, ki vodijo vse politično gibanje; ono jih začinja častiti in spoštovati na polji, kjer ljudstvo samo in dobro soditi more; tu se zbudi zaupanje do taci mož in to zaupanje se potem prenaša tudi na politično polje, kjer ljudstvo samo nima še prave razsodbe. Torej česko ljudstvo krepko hodi v državopravnem vprašanji za možmi, ki pospešujejo ljudstva najbliže in najvažneje — gospodarstvene koristi.“ In res se Čehom ni treba nikdar bati pri volitvah, kar so zadnje najsijajneje pokazale. Čas bode, da si tudi naši voditelji poiščejo enacega temelja med ljudstvom.

Napósled vendar nekaj za učitelje.

Kakor znano, ni hotel sprejeti deželni zbor štirski onih določil vladnega predloga leta 1869, ki so se tikali ustanovljenja pokojniške blagajnice (pensionskasse) za ljudske učitelje, in sicer zato ne, ker so se mu ta določila zdela premalo izdatna.

Med tem se je deželni šolski svet dogovarjal z deželnim odborom, kako naj bi se izdelala osnova deželne postave o ustanovljenji „splošnega širskega pokojniškega zaklada za učitelje“, ktera osnova bi dežel-

Listek.

Harambaša.

(Zgodovinsko-romantičen obraz. Česki spisal Pr. Chocholoušek, poslovenil Podgoričan.)

(Konec.)

„Vode, vode! oh, vode!“ — omeni harambašinja in zapre oči; ustna se jej giblje, le zdaj pa zdaj razumnejše šepne: „Ljuba voda! ljuba voda!“

Ves zasopihlan se Marjanko iz pozemske otline vrne z vestjo, da razen rajhne posode — polne, nij nikder drugde nič več vode. Prestrašeni se gledajo vsi trije, že vidijo pred seboj gotovo pogubo.

„Kaj velja, sina!“ — vikne oče, ki si je bil najpopreje zopet v svesti. „Bog nas ne zapusti.“

Pred solničnim zahodom že so začele grmeti puške v tem čudovitem boji. Dan denes še v slehrnej vasi slepi goslar popeva, ali se ti smili nesrečna Bosna, popeva narodno pesem „o hrabrem harambaši“:

„Cele tri dni je Mladen s ženo in sinoma vred

vzdržal lačen in žejen v skali. — Kader koli se ozro na vshod, sto pušek je namerjenih va-nje.

Nijmajo nikakove pijače, le malo smrdljive vode je še, nastregli so jo bili ob dežji v luknje v skali. Žeja jih mori, usta imajo sežgana, jezike začrnele.

Tretjega dne vzdihne uboga mati: „Sina, mož, usmili se nas Bog!“ — in vgasne. Suhega očesa Mladen strmi v truplo, ali sina jokata in zopet jokata, kader koli je oče obrnen od nju.

Solnce je četrtega dne posušilo tudi poslednjo kapljo vode v skali. Polasti se blaznost starejšega Mladenovega sina, vprte ima v materino truplo oči, ki se mu svetijo tako, kakor gladnemu volku.

Prestrašen ga gleda mlajši brat; prereže si žilo s kinžalom in reče mu: „Na, vgasi žejo si z mojo krvjo, a ne pregreši se! Če nas glad umori, naj naši duhovi razrijo vragu srca.“

Zdaj se Mladen ohrabri in vskrikne: „Po konci, sina! lepše bode, da nas olovnica umori, nego glad!“

In kakor lvi, tako zdvijajo in privro iz skale; vsakemu se je takoj deset olovnice zagrizlo v prsi, ali

vsak, predno se je zvrnil, ubil je tudi deset Turkov. Odsekali so Turci vsem trijem glave, toda groza jih je bilo tako, da se še ozreti niso mogli va-nje. Tako strašni so bili: Mladen in njegova sina!“

Tako junaška pesem opeva harambaše Mladena in njegovih sinov pogin; nje enoličnost ima veliko moč Bošnjaku do srca, kader jo zapoje goslar.

Ko hitro so hajdoci bili privreli iz svoje skale, Emin-beg je precej prihitel na brambo svojemu pobratimu; prišel je bil še dosti zgodaj, da bi bil lahko očitaneje bral v njegovem umirajočem očesu. Ta blagostni hajduk! ali bi bil mladi beg mogel krogli vbrniti pot vanj? Zaničljivo se je nasmijal Turek, saj je bil veren bratrskim zahtevam prav do smrti svojega pogratima, s smrtjo pa je konec vseh zavez; krvavo pobratimovo truplo mu je bilo zdaj le še truplo — hajdukovo.

A Fatima? V objetji bega Emína je kmalu pozabila na hajdukovo ljubezen. Emin se nij bal vzdigniti tega, kar je kaurinova noga bila odbacnila; saj je kaur že gagnil, z mrtveci pa nij nikakovega pobratimstva!

nim potrebam bolj odgovarjala, kakor vladni predlog leta 1869. Kolikor smo mogli do zdaj zvedeti, je to dogovarjanje dokončano in se je sledeče dogovorilo:

1. Ne bode se napravila pokojniška blagajnica, ampak naravnost se bode ustanovil pokojniški zaklad, ki se ne bode mogel nikdar odtegniti svojem namenu; iz tega zaklada se bode pokojnina (pension) dajala onim učiteljem, ki imajo po novi šolski postavi pravico do pokojnine.

2. Dedščine, volila (legati) in druga prostovoljna darila, ki bodo dohajala temu zakladu, se ne smejo nikdar porabiti za druge namene, kakor za to, za kar so dana; ako pri darilu ni izrečen poseben namen, se bode darilo kapitaliziralo, ako znaša vsaj 100 f.

3. Dosedanji takoimenovani donesek k zakladu za normalne šole (normalschulfondbeitrag) iz zapuščin naj se v prihodnje plačuje v pokojniški zaklad; namesto dosedanje, iz zastarelega razvrščevanja po stanovih izvirajoče „skale“ pa naj se ti doneski plačujejo po procentih in sicer $\frac{1}{2}\%$ čiste zapuščine — podoben polprocentu za uboge, kakoršen se pobira v mestnem okraju graškem.

4. Te davščine pa naj bodo oproščena volila (legati) za šolske namene in zapuščine pod 400 f.

5. Odtržki od plače (carentaxe), ktere morajo po obstoječi šolski postavi v blagajnici puščati učitelji, ki imajo pravico do pokojnine, naj se za zaklad kapitalizirajo, dvaprocentni doneski učiteljev pa naj se rabijo za tekoče stroške.

6. Doneski iz dohodkov dunajske zaloge šolskih knjig naj se kapitalizirajo.

7. Ko bi se zaklad v prihodnje toliko obogatel, da bi mu poleg tekočih stroškov še kaj ostajalo, naj se ne vračajo v deželno blagajnico oni doneski, ktere je zaklad dobival iz deželnih doneskov, ampak naj se izplačajo štirskemu normalnemu zakladu, in sicer kot odškodnina za doneske k normalnemu šolskemu zakladu, ki se mu imajo po teh določilih za zdaj odtegniti. Ko bi tudi potem še ostajalo kaj čistih dohodkov, naj se ali znižajo doneski učiteljev ali šolski polprocent, ali pa naj se pevekšajo pokojnine učiteljev.

8. Proračune in račune za učiteljski zaklad izdeluje deželni šolski svet, ki jih po svojem predstojništvu izroča deželnemu zboru v pregled in potrjenje.

Tako daleč naša poročila. Ako hoté strokovnjaki o stvari dalje govoriti prav radi jim bomo odpirali prostore svojega lista.

Dopisi.

Iz Cirknice, 8. julija. [Izv. dop.] Gotovo bode marsikterega Vaših bralcev zanimal govor g. Hrena na cirkniskem taboru. Po kratkem pozdravu je g. Hren blizo tako-le besedoval:

„Težka bi bila moja naloga, ako bi se moral spuščati v govore o političnih stvareh, ktere smo ravno slišali iz ust izvrstnih govornikov in iskrenih rodoljubov,

Hajduške glave se nijso dolgo časa belile Sarajevu na vratih. Novi harambaša Tomić je neko noč črepove porobil turškim stražam in njih buče nabol na mesto hajduških glav, — na kole na velik strah Sarajevu.

Mahmud baša je bil srečen — ne le za tega delj, ker je nazaj dobil svoja nesrečna pisma, temuč ponašal se je tudi zato, ker je ugonobil grozovitega hajduka. Ali njegova sreča nij trajala dolgo časa. Zofijski baša Said, ker od svojega zaveznika nij bil precej dobil vesti, zato je menil, a ne brezi vzroka, da bi v svojej hlepčnosti po vsej Bosni utegnil zgubiti tudi svoj bašalik, zatega delj je izdal turški vladi vse namere in vso krivico je na vrat obesil vezirju Vedžiju in njegovemu kijaji, da-si je vezir bil nedolžen. Ali predno je Stambulska strela zadela bila bašo Mahmuda, moral je okusiti še nekovo drugo trpkost. Se svojim neprenehljivim hujskanjem in svojo frankomanijo je bil Sarajevce razdražil tako, da je nekega dne rano trdnjava naglo polna bila vstajnega ljudstva, ki se je nenadoma prikazala na trdnjavi — prišedši po prodoru, po ka-

akteri so počastili naš tabor in ktere točke so bile tako soglasno in navdušeno sprejete. Moj namen ni bil ta, kakor sem rekel o političnih stvareh govoriti, ampak naloga moja je se z vami pogovoriti o cestnih zadevah, o pomočkih, kako bi se skladne ali konkurenčne ceste za naprej ložje v dobrem stanu vzdržavati zamogle. Ker vsi navadni pomočki in vsi žulji naših kmetov ne zadostuju cesto v dobrem stanu vzdržati, je treba posebne pomoči, ktera se dobi, če se napravijo na konkurenčnih cestah mitnice ali šrange. —

Ta pripomoček bi se toliko bolj opravičil, ako se pomisli, koliko so ljudje za napravo cest darovali, koliko trpeli in bi torej tirjala pravica, da se nam težko breme v tej reči nekoliko zljajša. —

Da so se ceste, ktere so po naši deželi tako obilno preprežene, napravile, je prav in zares vse hvale vredno; pa komu gre hvala za to? morebiti tistim g. c. k. uradnikom, ki so si pri cesti mastne diete služili? (Ljudstvo: o ne!) Jaz mislim tudi da ne, ampak tistim gre hvala, kteri so cesto v resnici delali in svoje žepe praznili. Pa kaj da bi se bile same te zares koristne ceste napravljale, ampak tudi še druge ceste so se morale delati. Poglejte na primer v našem okrogu le cesto čez Strmic, kakor brez glave se je tadašnji gospod predstojnik planinskega okraja izmislil, dal je cesto narediti ravno med tistim časom, ko se je na drugem obrežji tistega hriba že ena delala, tako dve cesti vštric, samoglavno, brez da bi se bil s sosednjim okrajnim predstojnikom in s soseskami o tem kaj posvetoval, kako da bi se izpeljala, da bila krajša in cenejša. — Ceste samo v našem planinskem okraju so dolge 22.000 sežnjev, od kterih je 17.000 sežnjev čisto novih narejenih, in drugih 5000 sežnjev tudi sem ter tje večji delj predelanih. Če računamo novo napravljene ceste le po 6 gld. sežnjev, tako so nas stale že nad 100.000 gld. — Gotovo je, da so te ceste, ktere so bile v tako malih letih narejene, marsiktero hudo rano vsekale našim kmetom, tako, da jo kteri še dandenes čuti; nekteri so pri cestah prišli ob živinco, h kteri nič več ne morejo priti, nekterim je pa pripomoglo, da so celo ob svoje posestvo in svoj podedovani kotec prišli; nekterim je bilo vzrok krivično razdeljenje ceste od tadašnjega g. predstojnika v Planini, kteri jo je kar tje v en dan razdelil; ali je bil nasip visok tudi 10 čevljev na visoko, dal se ni nič preprostiti, kar rekel je: delaj kmet! — Tako je šlo toliko tisoč težko zaslužnih goldinarjev za ceste, in toliko tisoč žuljev in na milijone kaplic pota naših kmetov se drži cest, po kterih se mi dandenašnji vozimo. — Ako se premisli, koliko so ljudje za napravo cest v tako malih letih darovali, koliko trpeli; gotovo več kot naši predniki v 100 in 100 letih, se ne more reči, da ne tožimo brez vzroka ker pravimo, da ne moremo cest v dobrem stanu nikakor vzdržati. —

Jaz sem preračunal pri srednji meri, da gre po cestah ktere se na Rakek stekajo, od obeh strani na leto 140.000 voz; ta številka je gotovo dokaz, da jo ni ceste v celi krajski deželi, po kteri bi se toliko

terem je Emin bil iz velike ječe izpeljal Marjanka; napali so nizam in polastili se vseh stolpov, le vsled prekanjene naglosti je Mahmud ušel njih osveti.

Vezir, razkačen vsled te ustaje, Sarajevce pokliče k sodbi; pribesilo je torej iz mesta Sarajeva in od drugod po Bosni 20.000 vstajnikov k Travniku, kar je vezirja primoralo, da je pobegnil — ter otel se.

Naglo pa se je zbral po Bosni razkroljeni nizam in 4.000 vpornikom postavil po robu.

Pri zgodovinski pomenljivej gori Vitezi, kder je pred osmimi leti bil tepen Vusejn, tu je avgusta meseca 1840. leta krvavo tepel se z vstajniki. Njegov nizam je o tej priliki dokazal, da vednost, če tudi jej nasprotuje neredna večja sila, vendar-le zmaga. Nanklestil je vpornike po bučah in zmagovito pridrl v Sarajev, kadi-effendi-ja, vstaji glavarja pozval na sodbo in sam s svojo roko razklal mu glavo. Deset begov, meju njimi stari Džindafić, vsi so pred mestom lizali vlastno kri in poginili v njej.

To je nesrečne Bosne žalostni obraz 18. dne julija meseca 1459. leta, ko so Turci vsled izdaje zmogli

vozilo kakor ravno po tej, in če bi se 3 krajcarje od vpreženega živinčeta pobiralo dohaja toliko dohodka, da bi se ta cesta v najboljem stanu zdrževati zamogla!

Ker so se bile vsled tega namena županije Planinskega okraja že pred enim leti, in vlani tudi cestni odbor obrnili s prošnjo do c. k. vlade, ktero je tudi naš slavni deželni odbor krepko podpiral, in ker je bilo tisto delovanje brez vspeha, se ni čuditi, da je naša vlada v svoji modrosti tudi to odbila; ker nam prepohlevnim Slovencem nobene stvari ne potrdi, kar prosimo in zahtevamo, ako je še tako potrebno, spoznam jaz toraj za koristno, da se ta reč tudi denes na našem taboru preudari in ravno zato sem se jaz obrnil kar naravnost do vas tukaj zbranih sosedov, da razodenote svoje mnenje, svoje misel o tej reči. —

Ako vi spoznate, da je vpeljava cestnine vaša in pravična želja, se bomo še enkrat obrnili do visoke vlade s prošnjo, naj se napravijo mitnice ali šrange na vseh skladnih ali konkurenčnih cestah na Notranjskem. (Da, hočemo!)

Morebiti bo vsaj zdaj vaš zedinjeni glas dosegel, kar dozdej županom in cestnemu odboru ni bilo mogoče. — Da je bil govor navdušeno sprejet in nasvet soglasno potrjen, ste že prej oglasili.

V Gorici, 5. julija. [Izv. dop.] V nedeljo 10. t. m. pride vrsta na nas goriške Slovence, da si volimo svoje poslance. Ali bomo mi drugače volili, kakor naši vrli bratje na Kranjskem in Štajerskem, s kterimi bi se tako radi združili? Ne, ako nam je v resnici mar, da bomo vsi Slovenci kedaj združeni v eno kronovino „Slovenijo“ in ako hočemo vse pravice doseči, ki nam gredo po božjih in človeških postavah, moramo voliti tudi mi prave rodoljube in neodvisne može. — Obrnemo se najprej do Vas občinski volilci Tolminski, ter Vam na srce pokladamo, da ne izpustite vrlega dr. **Tonkli**-a, ki Vas je tudi v zadnji sejni dobi prav izvrstno zastopal. Saj hi bilo pač sramotno, da bi interpelant za Slovenijo v lastnem rojstvenem okraju padel, tam kje ste nedavno na taboru zbrani enoglasno in navdušeno zahtevali združenje vseh Slovencev. Ne pozabite tudi, da je dr. Tonkli z možatim svojim postopanjem v zadnjem dež. zboru priboril neprecenljivo pridobitev, da se pišejo in berejo v zborovih sejah tudi slovenski zapisniki, da poročuje labko vsak poslanec tudi po slovensko, da se sklepaajo vso deželne postave tudi v slovenskem jeziku. Kedar je šlo za Vaše materialne koristi je se ve da tudi on vselej za Vašo stran glasoval in tudi v dež. odboru se je prav iskreno za Vaše koristi poganjal. Žalostno bi bilo v resnici ako bi proti takemu rodoljubu in že skušenemu ljudskemu zagovorniku zmagal pri Tolminskih občinah kak tujec, ali pa tisti dohtar-uradnik, ki ni še nikdar nič za narod storil in o kterem še svet ne ve, da živi.

Obrtnijskim krajem pa ponavljamo priporočilo, naj izvolijo bistrornnega gosp. svetovalca **Antona Gorjup**-a. Kot sodnijski viši uradnik je lahko popolnoma neodvisen in tudi njegove osebne razmere so

Bobovec, veliko bosniško mesto in mogočno trdnjavo, po celih 400 letih. Bosniška zgodovina molči po tem prizoru, le hajduške čete, stiskane raje obile vstaje in napadi na svoje mučitelje, poturčene bege in bosniške špahe, zlasti pa novejši čas še gostejši nje vpori turškim uradom, da, sultanu samemu — vse to nam sliče besnih baš in drugih mogotcev zmotnjave in drugega nezadovoljnost z drugim. V nej je vlada slabejša in slabejša, znotraj pa so nje razrušine večje in večje. Ali pa pomogó temu hattišerifi, tansimatne sodbe v Carigradu? Popir je poslušen, a le z obljubami se zrak ne napoji; puhlo je vse, če nij nikogar, ki bi slušal ukaze — zahtevajoče reforme; če nij nikogar, da bi mu bilo kaj do vernega zvrševanja razglašanih zakonov. Zibnili bi potlej vsakako hajduci, da, samo bi umrlo hajduštvo, a goslarji ne bi imeli zmerom dosti gradiva za junaške pesmi; — ali kader reke svoj beg obrnó goram na temena, kader bode mesec jasnejši, nego je solnce, potlej še le se prerodita Turek in poturčenec, potlej še le blagost posije turškej, raji blagost — osvobojenja od Turkov samih.

take da se mu ni treba ničesar bati. V eni klubovih sej lanskega leta je brez obotave zagotovil, da je pripravljen glasovati za Slovenijo. Sicer je Gorjup značajan rodoljub in izvrstna duševna moč. Kot poslanec bo gotovo skrbel, da dovrši tudi to, kar je začel gledé vpeljave novih zemljišnih knjig, namreč da se bo marljivo poganjal, da zadobi dotična tako potrebna postava prej ko mogoče najviše potrjenje in da se tudi dejansko izvrši.

Za goriško okolico je postavila ljudska stran prvega rodoljuba na Goriškem dr. **Lavrič-a** za kandidata. Že više 20 let živi on na Goriškem, tedaj ga moramo popolnoma za svojega domorodca imeti. Iskreno ljubi on svoj narod, le zanj gori, zanj dela, zanj živi. Kakor na taborih in povsod, koder mu je prilika dana, tako bo tudi v deželnem zboru neustrasno zagovarjal, branil in tirjal naše svete pravice. Za to nam je porok njegov stalni moški značaj, njegova posebna ljubezen do ljudstva in njegovo doseganje neutrudljivo delovanje. Zraven njega se je priporočilo, da izvolite volilci goriške okolice **Jožefa Faganel-a**, rodoljubnega in zvedenega kmetovalca. Kmetovalci imajo v prvi vrsti pravico in potrebo, da so v dež. zboru dobro zastopani in to ne dosežejo ložej, kakor če izvolijo prav iz svoje srede tudi nekatere može, ki so zadosti znajdeni in srčni za ta važni posel. Kdor svojega stanu ne časti, tudi samemu sebi čast zanikava.

Tu pokazite tedaj, da Vam je resnično mar za čast, pa tudi za duševno in materialno povzdigo kmetovskega stanu, s tem, da izvolite vrlega Faganela za svojega zastopnika v dež. zboru. — Od druge strani se Vam ponujata dva znana vladna moža, c. k. uradnika, eden izmed njima je celo tujec in mora kot c. k. komisar vlado, nam nepravilno vlado, v dež. zboru zastopati. Pomislite le, ali je sploh mogoče, da je zastopnik sedanje vlade ob enem tudi dober zastopnik slovenskega ljudstva! Zdrava pamet mora podučiti, da to ni po nobenem načinu mogoče, naj je ta vladni kandidat še tako izvrsten mož. — Sicer niso goriški Slovenci do zdaj še nikdar nobenega tujca volili za dež. poslanca in zanašamo se, da se tudi zdaj ne bodo dali k temu zapeljati, pa tudi c. k. uradnikov sploh ne, kakor jih ne bodo volili naši narodno vrlo zavedeni Kraševci. Tem ne bomo denes nič več priporočali, kajti Kraški volilci poznajo dobro svojo dolžnost in bodo brez dvoma volili sebi in vsemu slovenskemu narodu na čast dva neodvisna, značajna slovenska možaka.

Slovenski volilci na Goriškem! v Vaše poštene roke je izročilo ljudsko zaupanje osodo goriških Slovencev, od Vas je odvisna naša čast in naša prihodnja sreča.

Glejte da nas osrečite, da razveselite ves narod, potem Vam bomo navdušenega in hvaležnega srca veselo vskliknil: Živel! goriško-slovenski volilci!

Mnogo rodoljubov v Gorici in okolici.

Iz Goriško-Ipavskega, 4. julija. [Izv. dop.] Volitve zbornikov ali volilcev so se v ajdovskem okraju sploh prav ugodno dokončale. Le v treh ali štirih županih se sem ter tje sumi, da so se gosp. Pino-tu zavezali, sicer je tudi to le sum in zanašamo se, da je celo prazen, neopravičen sum; kajti šentano čudno, da ne rečem sramotno bi bilo, ako bi naši župani postali — naši izdajalci.

Na Krasu je bilo te dni nekoliko rodoljubnih možakov zbranih pri gosp. Ant. Šuc-u v Pliskovici, in ti so se pogovorili, da postavijo za kandidata namesto „Sočinega“ priporočenca Šuc-a, ki se je odpovedal, g. Ivana Milič-a bivšega župana Zgoniškega in posestnika v malem Repnu. Milič je dober Slovenec, pošten rodoljub in zanesljivega značaja. Nadejati se smemo, da ga bodo Kraševci gotovo izvolili, temveč, ker podpira njegovo kandidaturo tudi gosp. Šuc, do kterega imajo vendar sploh Kraševci veliko zaupanje.

Iz Zagreba, 3. julija. [Izv. dop.] Te dni bil je naš novi nadbiskup Mihalevič v Zagrebu. Prišel je, kakor se pravi „na oglede,“ in sicer, kakor je že navada velike gospode „incognito.“ Med Magjarone razdelil je svojo fotografijo, ravno tako kakor sv. Pavel tačas ko je prvokrat v Atene prišel! — Slovesno se

bo dal še le potem vpeljati, kedar prekonizacija od papeža pride, ki je bajè že na potu. Radovedni smo na njegovo instalacijo, to je, da! Za nas „čredo“ bo Mihalevič pravi „volk mesar.“ Najpreje bo nas on do golega ostrigel, potem ostrizene pa Magjarom predal, da nam celo kožo oderejo. Vsak mora nekaj imeti: pastir volno, mesar pa kožo. Taka je bajè pogodba med njima. Samo to je vprašanje, ali si bomo res dali meni nič tebi nič kožo čez glavo vleči. Andraš je res tanko spredeba dušica. Videvši, da se pred Rauchovo torbo Hrvati nečejo več klanjati kakor nek-daj Švicarji pred Gesslerovim klobukom, da njegova stranka čem dalje bolj peša, hira in izvmira, mislil si je, tega ni nobeden drugi kriv nego „popi“, in zato bom v njihovo proso Mihaleviča za „tatarmana“ postavil. Kar si je izmislil, to je storil. Magjari pravijo, da imajo oni svojega posebnega „magjarskega boga,“ njegov apostel na Hrvaškem je pa Mihalevič. Naj, naj pazé, da magjarskemu bogu ne bo hrvaški bog nazaj čez Dravo posvetil, kakor pred dvajsetimi leti.

Vončina je bil po Andrašiju v Pešto poklican, da mu situacijo na Hrvaškem razjasni, ter da mu želje narodne stranke razodene. Ker Vončina ni imel mandata v ime narodne stranke kaj obetati, ter se v kakšna pogajanja spuščati, je bila koj potem, ko se je bil iz Pešte vrnil, v Zagrebu posvetovalna skupščina voditelj narodne stranke. To kar se je v tej skupščini sklenilo, priobčilo se je potem Andrašiju. Za prvo tirjatev vem, in ta je: proč z Rauchom in z njegovimi doglavnici! — Čuje se, da mu bo vsled tega v kratkem odklenkalo. Tudi Štrosmajer se je iz Rima preko Pešte v Djakovo vrnil. Jegov pot čez Pešto ima gotovo politično pomenbo. Brez njega in preko njega se ne dá z narodno stranko občiti, še manje pogajati in in pogoditi. Naši Magjaroni pa le v Andrašija tiščijo, naj dá Štrosmajerja v kak samostan zapreti.

Naš sabor bil je prve dni zavolj premajhnega broja nazočih narodnih zastopnikov nezaključljiv. To je bilo Rauchovo maslo, kajti ravno jegova stranka ni bila nazoča. Bal se je nekaj sitnih interpelacij gledé naimenovanja Mihaleviča, kot „ptujca,“ gledé zagrebških homatij bivših ob priložnosti Jelačićevsmrtne obletnice, in glede odpuščenja profesorjev zagrebske gimnazije. Zdaj ko je na opetovani poziv saborskega predsednika vendar zadostni broj zastopnikov skupaj, je Brlič res vlado zastran teh zadev interpeloval. Vlada je odgovorila, pa tako da se bogu smili! Brlič je kr. sodni uradnik. Čuje se, da je zavolj svojih interpelacij iz službe odpuščen. Pa že spet! bo nekteri bralcev si mislil. Nego kako! Nulla dies sine odpuščenja. Sicer pa iz sabora nič važnega, nič zanimivega poročati ne vem.

Politični razgled.

Na Dunaji zavzema vso javno pozornost velikkanska pravda proti voditeljem delavcev, kateri so obdolženi, da so hoteli z organizirano silo obstoječe oblasti vreči, socialno-demokratske republike osnovati, osebe cesarjeve polastiti se itd. Prostor nam ne dopušča že zdaj občirneje poročati. Več homo govorili, kader bode pravda končana.

Volitve v kmečkih volilnih okrajih na Českem so se za narodno opozicijo sijajno obnesle. 50 volilnih okrajev je dokazalo z volitvijo, da o lažnjivem sedanjem parlamentarizmu noče ničesa vedeti, ampak da se neustrašljivo drži tistih načél, ktera so bili prejšnji narodni poslanci izrekli v deklaraciji in da od nje nikdar ne odstopijo. Česki listi donajajo telegrame, da je složnost od zadnjih volitev še večja in opozicija tem močnejša, kajti v vseh volilnih okrajih so se sešli skoraj vsi volilni možje in so volili večidel z enoglasnostjo, ki nima izgleda v zgodovini parlamentarizma. Kakor k kaki svečanosti so volilci hiteli k volilni mizi in dasiravno se je bilo vpeljalo skrivno glasovanje, ni nihče zapustil narodnega prapora, pač pa so se ga oklenili še novi. V nekterih krajih so tudi Nemci volili deklarante. Vlada si je na Českem poiskala blamažo, ki je hujša memo lanske Herbst-Giskrine. Slava českim deklarantom in českim volilcem!

Volitve v Šleziji so izpale ustavovercem ugodno. Voljen je en sam Slovan. — V Solnogradu so v velikem posestvu konservativci samo enega poslanca dobili, v mestih tri; družih 14 je liberalnih.

V Galiciji je boj med Smolko in Zemialkovskim v zadnjem času do vrha prikipele. V volilnem shodu sta oba svoja programa razvijala in v polemiki celo drug drugega osebno napadala.

Izjava slavnega hrvaškega škofa Strosmajerja v nekem angleškem časopisu, v kateri se upira dolženji, da bi hotel Hrvate k pravoslavni veri in tako k hrvatsko-srbskemu verskemu edinstvu privedi, in v kateri bajè nasprotno trdi, da hoče Hrvate izobraziti in s tem vpljivati na Srbe, da tako tudi oni katoliki postanejo, dalje, da je samo zato ustanovil zagrebsko „katoliško vseučilišče“ — ta izjave je naredila nov žalosten razpor med Srbi in Hrvati. Srbski časniki obžalujejo, da Strosmajer, kterega so čislali, kaj tacega namerava ter izrekajo, da se hoté svoje pravoslavne vere držati, da je vsaka religiozna propaganda dan denes prazna in neplodna nakana. Ob enem pravijo, da je to objavljenje Strosmajerja pri Srbih nemogočega storilo. Hrvaški narodni časopis „Zatočnik“ pak ne veruje, da je ona izjava istinita, ali pa vsaj ni prav prevedena med svet prišla. Magjaronski časopisi, na pr. „Sloga“ in „Nar. Nov.“ se pa veselé. To poslednje je najbolj značajno, tem ljudem je vsaka nesloga in vse prav, kar bi utegnili Strosmajerju, kot vodniku narodne hrvaške stranke škodovati. Zelo bi bilo v korist jugoslovanstva želeli, da bi se vest o tej izjavi ne obistinila.

Iz Dalmacije je došla vesela novica, da so narodnjaki pri volitvah kmečkih okrajev za deželni zbor razen dveh okrajev povsod zmagali. Zdaj je za gotovo pričakovati, da bode večina v zboru narodna.

Iz Rima se cerkvenim in drugim listom telegrafira, da je posvetovanje zarad papeževe nezmotljivosti že končano. Govorniki obeh strani so se besede odrekli, ker „huda vročina daljše razpravljanje nemogoče dela.“ Prihodnja javna seja koncila se pričakuje na 17. dan t. m.

Iz Pariza se je raznesla novica, da je za španjski kraljevski prestol odmenjen pruski princ. Zoper to se vzdiguje vse francosko časopisje, ker se Francozi bojé, da bi jim bil hohenzollerski kralj v Španiji nevaren sosed. Ako se stvar obistini, bode Francoska poklicala svoje diplomatske posrednike iz Berlina in iz Madrida in razpor med Prusijo in Francosko bi gotov bil. —

Razne stvari.

* (Prof. dr. Maassen), poslanec v deželnem zboru štirskem in vodja konservativne stranke je 4. t. m. v katoliško-konservativnem ljudskem društvu v Gradcu govoril zanimiv govor o sedanjem položaji, o svojem potovanji v Prago, zlasti o potrebi složnega postopanja med vsemi konservativnimi državnimi elementi. Nas je posebno veselil en stavek, ki razlaga Maassenove misli o parlamentarizmu in absolutizmu. Učeni g. profesor je rekel: „Ako ne motijo vsa znamenja, proročuje se nam za prihodnost huda nevihta. Ni nemogoče, da še enkrat absolutizem in birokratizem povzdigneta svojo Meduzino glavo; potem pa ne bomo nič na boljem, niti gledé našega cerkvenega, niti gledé našega političnega stališča. Mi hočemo svobodo, nam more pomagati samo svoboda. Mi zdaj v konstitucionalni obleki nimamo svobodo, a še manj bi jo imeli pod absolutizmom.“ — Govor je bil sprejet z veliko pohvalo. — Slišimo, da prof. Maassen namerava tudi priti k odpiranju konservativno-katoliškega društva v Mariboru dne 17. t. m.

* (Učitelji dolénje Štirske) pripravljajo za prihodnjo jesen velik skod učiteljev na dolénjem Štirskem, s katerim bode v zvezi razstava učnih pripomočkov. Če je kteremu stanu treba korporativnega postopanja, je to gotovo učiteljski stan, kterega važnost zdaj sicer vsi priznavajo, v materialnih stvareh pa ga odriva državni zbor na deželne zборе, deželni zbori na vlado in nasproti, in tudi cerkev mu je vsled najnovejših razmer med njo in državo postala jako hladna. Biričem so se plače zboljšale, za učitelje pa dozdej

niso imeli družega nego lepe — fraze. Mi bi skupno postopanje naših učiteljev vselej radi podpirali in bi od svoje strani imeli samo željo, da bi oni sami ne pozabljali, da so odgojitelji slovenske mladine.

* (G. dr. Petovar.) dozdaj odvetnik v Ormuži, se misli — kakor se nam od tam piše — preseliti v enaki lastnosti v Ljutomer.

* (Pesmij Davorina Jenko-ta) 5. zvezek darovan „gospodu dr. L. Tomanu, neutrudljivemu boritelju za narod in domovino“ — je že prišel na svetlo in se more dobiti pri g. skladatelju v Pragi: Václavské náměstí Nr. 13 u zlaté husi. Na petkupljenih iztisov se dobode šesti brezplačno.

* (Iz Žučemberka) na doljnem Kranjskem se v „L. Ztg.“ poroča strašna nesreča: „2. julija popoldne je nastal strašen vihar, ki je kozolce podiral, drevesa s koreninami izruval in lomil, strehe odnašal. Začela je potem toča iti, ki je polje in vinograde strašno opustošila. Škoda je neizmerno velika.“

(† Jožef Vojsk) kaplan v Vurmbergu je te dni umrl. Našli so ga mrtvega v hosti, kjer ga je mrtvuč zadel. — Rajniki je bil eden največjih originalov slovenske Štirsk. Bil je goreč rodoljub, kakor mu jih ima med našim narodom malo para, poleg tega je bil pa radikalen v vsem svojem mišljenju, strašno močan, hraber in pogumen, enak vitezom iz srednjega veka. Ptujski in ljutomerski nemškutarji so se ga bali kakor hudič križa, vsakega je kurja polt obhajala, ako je Vojska na samem se sprehajajočega, z velikansko gorjačo oboroženega srečal. — Orožje je zelo „špogal“, imel je dvocevko, pištole, revolver, ostro nabrušeno sabljo, več nožev, vsake vrste palice i. t. d., se zmirom sovražnikom našega naroda grozeč. Velik rešpekt pred Vojskovimi pestmi je imel dr. Francek Strafella v Ptuju. Pri zadnji Hermanovi volitvi se ni Vojsk mahnil od dr. Strafelle, zmirom mu je bil za angeljvarha na strani ali pa za hrbtom, in naš dr. Strafella sicer najhujši in škandaloznejši kričač proti našemu narodu, se je tako mirno in tiho zadržal, kakor malo dete na sv. Miklavža večer, kader mu parkelj žuga ga v koš pobasati. — Naš Jože Vojsk je kakor pravi Slovenec imel v veliki ceni vinsko kapljico in bil je po staroslovanski šegi skrajno gostoljuben, posebno pa za dijake. — Bodi mu zemljica lahka!

Poslano.

Ljubljanski „Tagblatt“ ugiba, h kateri stranki bom jaz v prihodnjem dež. zboru pripadal. Odgovor na to je jako lahek. Bil sem in ostanem zmirom zvest sin svojega národa, torej ni bilo nikdar dvomljivo, na kateri strani je zame v zbornici prostor odmerjen. S stranko pa, ktera fundamentalne pravice našega národa zameče, nisem nikdar hodil, niti nikdar hodil ne bom.

V Mariboru, 4. julija 1870.

Dr. V. Zarnik.

Listnica vredništva.

G. omivalcu Marušiča in Pinota: Odkar je g. Marušič začela svojega „vitestva“ po ljubljanskem listu prav nevitestko začel z nova sukati proti nam, naj on niti posredno niti neposredno ne išče prostora za svoja omivanja v predelih „Slov. Národa.“ Če hoté njegovi prijatelji od nas kaj imeti, g. Marušič jim bode že vedel pokazati postavno pot, kakor jim zdaj sestavlja „brambovska“ pripošljanja.

Dunajska borsca 6. julija.

Enotni drž. dolg v bankovcih	59 fl. 90 kr.
5% metalike z obresti v maji in nov.	— „ —
Enotni drž. dolg v srebru	68 „ 90 „
1860 drž. posojilo	96 „ —
Akcije narod. banke	716 „ —
Kreditne akcije	255 „ 50 „
London	121 „ 65 „
Srebro	118 „ 90 „
Napol	9 „ 74 „

Podpisani je dobil dovoljenje od slav. c. k. šolskega svetovništva v Gorici, z odpisom pod št. 359 in z dopuščanjem vis. c. k. središnega mornarskega ravnateljstva, da smé v Gorici odpreti in imeti osebno mornarsko šolo. Vabim tedaj gosp. stariše, kateri imajo kakega sina, da želi učiti se mornarstva, naj se zastran te reči pri meni oglašijo.

V Gorici, meseca junija 1870.

(2)

Aleksander Bradičič,
mornarski kapitan na Placuti št. 50.

Prodaja.

(1)

Konjiška grajščina prodaja 1500 vedrov belega in črnega vina iz svojih imenitnih vinogradnih hribov v **Vinarjah, Ritterspergu in v Konjicah 1867., 1868. in 1869. leta.**

Prodajalo se bode in sicer brez sodov **18. julija** v **Žičkih kletih**, eno uro od Poličan.

19. in če treba tudi **20. julija** v **Konjiških kletih.**

Pri kupčiji se založi polovica kupa, druga polovica ko se vino odpelje.

Prodano vino se zna 4 tedne v grajščinskih kletih popustiti.

Če bi trebalo, se gg. kupcem tudi prazni polovnjaki po dobri ceni prodajo.

G. kupce vabi

knjeza Windischgrätzja opravnik v Konjicah.

Szalatnay.

Valvazor

„Ehre des Herzogthums Krain.“

Ta zdaj že redko najti knjiga 4 folio-zvezke s podobami od l. 1699, je za 40 gld. na prodaj pri **Paul Halm-ovi** bukveprodajalnici (büchergeschäft) na Dunaji. (4)

Edina zaloga najnovjših znajdeb.

(18)

Svarilo. Po meni v kupčijo spravljena „Pasta Pompadour“, ki je kot izvrstna skokoma našla obče priznanje, nekoliko časa neke firme ponarejajo, naj torej p. n. občinstvo zvé, da se edino prava izvorna obrazna pasta dobiva le pri podpisnem. Ona hitro vse odpravi spuščaje na obrazu, sajavec, pege, šinje, sploh ohranjuje, olepšuje in mladi obraz. Piskerc po gl. 1.50.

Vse je mogoče. Kdo bi bil prej vrjel, da se bo znašlo, kako oko varovati pri vtikanji niti v iglo; s prostim prav umnim orodjem se je posrečilo, da more slabo oko tudi v mraku v najtenjo iglo lahko vdeti nit, in velja ta strojček s podukom le 25 kr.

Zobje ne bolé več. Vsak zobobol izvirajoč iz reume ali prehlada se mahoma ozdravi z novimi berolinskimi zobnimi kapljami. Poroštvo tako gotovo, da se vrne denar, ko bi kaplje ne pomagale. 1 flaçon s podukom 80 kr.

Politur-Pasta. Neprecenljiv domač pomoček, s katerim vsakdo lahko zastarelo ali oslepelo pohištvo itd. prelepo politira. Škatljica s podukom za celo garnituro 80 kr.

Snažilna krogla za srebro (putz-kugel), izvrstne pomoček ponoviti in osnažiti oslepele kovinske predmete. Nepogrešljivo za zlatarje in srebrarje, po 5 kr.

Regulator za vse ure je regulirana solnčna ura s komposom, vsacemu priporočljiva, ker se po njej gotovo vsaka mehanična ura dá vrediti; fino po 25 kr.

Štupa za pranje. S to štupo si prihraniš čas, delo in denar, zlasti pa se perilo bolj varuje, kakor sicer. Funtni paket po 22 kr.

Amerikanske patentirane zavarovalne ključavnice, izvrstno delane, proti vsacemu lomastu, manje po 30, 40, 50 kr., večje po 70, 90 kr. 1 gl., velike z 2 ključama po 1 gl.; k popotnim torbam po 25, 40—50 kr.

Praktični so ostrogi za hlače, ki pri slabem vremenu hlače branijo omadeževanja, par po 10 kr.

Angleške škarje iz najboljšega jekla, različne vrste različno po 20, 25, 30, 35—45 kr., verižica 10 kr.

Prav koristne so nove mašinske olovke, brez sitnega ostrenja, tudi se špice ne lomijo; v les vdlane po 10 kr., v kost po 15 kr., s peresnim ročnikom in nožem 90 kr.; potrebna tekočina za 3 mesece 10 kr. Kos union-radirgumi za svince in tinto 5 kr.

Nog ne premakati je vsacemu svetovati. S pomočjo izvrstne Metzgerjeve aperture za usnje, ki dela usnje mehko in nepremakljivo, tako da se tudi še dolgo nošeni črevlji ne premočijo, najbolje se doseže ta namen. 1 flaçon po 60 kr.

Najnovjša Ligoine-žepno netilo, najrabljiveje te vrste, tudi za nekadivec priporočljivo; v nježni mali obliki navadne netilnice je zvezano z lampo, ki ima za 1 uro netila, da je pri čestih prilikah luč hitro pri rokah. Cena zato tako nizka, da se bolj razširijo. Po 50 kr.

Perzijsko barvilo za lase, s katerim se mahoma sivi lasje ali rujavo ali črno pobarvajo; ob enem ohranjuje naravno čvrstost. Ono je iz zelišč in vse neškodljivo. Karton s podukom 2 goldinarja.

Ceno vseh svojih stvari naznanjam brezplačno in pošljam zapisnik na dom.

Ob enem prebivalce na deželi opominjam na moj komisijski oddelek, ki je edina kupčija te vrste, kjer se najmanjše in največe, naj bo ktere kupčije koli, hitro in po ceni oskrbi, torej se priporoča obilnim naročilom.

Prva avstrij. komisijska kupčija **A. Friedmana na Dunaji, Praterstrasse 26.**

Jaz Viljelmina Rix

vse depote razpustila zaradi ponarejanja. Moja prava pasta Pompadour, tudi narobna pasta imenovana, nikdar ne ostane brez vspeha, ki je zvisen nad vsako pričakovanje, edino garantirano sredstvo za hitro in nezmotljivo odpravljanje vseh mozoljev na obrazu, sa-
 Ko bi ne imela zaženjenega vspeha, bode se tova, da se denar retour pošlje, ko bi vspehi izostali. Piskerc te izvrstne paste s podukom 1 f. 50 kr. (Nachahme)

Zahvalna pisma se ne razglasaajo.

tukaj javno izrekam, da sem kot vdova ranjk. dra. A. Rixa že osem let edina in sama izdelovalka prave in nepokvarjene original-paste Pompadour, ker le jaz poznam skrivnost pripravljnja. S tem torej naznanjam, da se odsehal omenjena pasta Pompadour neopačena dobiva le v mojem stanovanju na Dunaji, Leopoldstadt, grasse Mohrengasse 14, 1. Stiege Thür 62; sv. r. m. naj se nikjer drugje ne kupuje, ker zdaj nimam ni depota ni filiale in sem

Prava Pasta Pompadour.